

δηλοῦμεν δὲ ὅτι καὶ τώρα οἱ θέλοντες δύνανται νὰ στέλ-
λῃσι βιβλία ἄξια λόγου — ὅχι φυλλάδαίς καὶ πατσαβού-
ρες καὶ Γραμματικαῖς ξεσχισμέναις — διότι πολλοὶ ἐξή-
τησαν ν' ἀδειάσουν τῆς βρώμικης τῶν βιβλιοθηκῶν των εἰς
τὰς φυλάκας — καθόσον αἱ σχηματισθεῖσαι βιβλιοθήκαι
εἶναι εἰδὸς τι πυρῆνος, ὅστις θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον
ὡς βίσις πληρεστέρων καὶ τελειοτέρων ἰδρυμάτων.

Ἦδ' ἔτι καὶ οἱ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ νοσηλευόμενοι ζητοῦσι νὰ
ἐπεκταθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ εὐεργέτημα μικρᾶς βιβλιοθή-
κης. Φαντασθῆτε τὴν καταδίκην των. Νὰ διέρχωνται ἐπὶ
τῆς κλίνης τὸσάυτας ὥρας, βλέποντες τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα
τὸν αὐτὸν πάντα ὀρίζοντα, ἡναγκασμένοι νὰ καρφώνωσι τὸν
πτωχὸν των ἐγκέφαλον εἰς τὴν ἰδέαν τῆς δυστυχίας των.
Πῶς δὲν παραφρονοῦσι! Ἄν εἶχον κινὲν μυθιστόρημα, κα-
νὲν διήγημα, καμμίαν ἱστορίαν νὰ ἀπασχολῶσι τὰς φοβε-
ρὰς ὥρας των! Ποιοῦμεθα διὰ τοῦτο ἐκκλησιν εἰς τοὺς φι-
λανθρώπους συμπολίτας μας καὶ τὰς εὐαίσθητους συμπολί-
τιδας· ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ὅχι Γραμματικαῖς, ὅχι συναξάρια,
ὅχι μουχλιασμέναις παλιοῦραις! Τὸ γραφεῖον τοῦ **ΜΗ**
Χάνεσαι προσφέρει τὰ πρῶτα πενήντα βιβλία διὰ τὴν
νέαν αὐτὴν βιβλιοθήκην.

Ὁ κ. Βασίλειος Ταμπακόπουλος, ὁ τότεν ἀγαπητὸς τοῖς
ρίλοις του καὶ τότεν προσήνης τοῖς συμφοιτηταῖς του, διὰ
τῶν προχθεσινῶν ἐξετάσεων ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νο-
μικῆς. Εὐστοχίᾳ, ἐτοιμότητι καὶ ἐμβρίθεια συνώδευεν ἐκά-
στην ἀπάντησίν του. Ἀληθῶς οἱ Γορτύνοι ἐν τῷ προσώπῳ
τοῦ συμπολίτου αὐτῶν κ. Β. Ταμπακοπούλου θέλουσιν εὐ-
ρει μετ' οὐ πολὺ ἓνα δραστήριον, ἱκανὸν καὶ τίμιον νέον
ὑπερασπιστὴν τῶν δικαίων των· συγχαίρομεθα αὐτοῖς καὶ
τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ νέου διδάκτορος.

Αὔριον Κυριακὴν ἄρχεται τῶν παραστάσεων του ἐν τῷ
θεάτρῳ Ἀθηνῶν μετ' τὸ δρᾶμα τοῦ πατρὸς Δουμᾶ *Γαβριέλα*
Δε-Βελιέβιλ νέος θίασος· *Εὐριπίδης* σχηματισθεὶς ὑπὸ τῶν
ἐνταῦθα παρεπιδημούντων Ἑλλήνων ἡθοποιῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ
μέγας Ἀρνωτάκης ὃν ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶδον αἱ Ἀθῆναι.
Προμηνύεται συρροή, ἂν αἱ θέσεις εἶναι φθιναί.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἰδοὺ πῶς ἀρχίζουν εἰς διατριβογράφος καὶ εἰς ἀρθρογρά-
φος ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ φύλλῳ τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος».

Ὁ πρῶτος : « Ἀγαπῶ τὴν μουσικὴν, ὅχι διότι μοῦ κη-
λοῖ τὰ ὦτα, ἀλλὰ διότι ἐν ταῖς πλατεῖαις μελετῶ τοὺς χα-
ρακτήρας. Οὕτω προχθὲς κτλ. »

Ὁ δεύτερος : « Εἰς τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελὸν τόσον ἤρρεσε
τὸ κτίριον ἐκκλησίας τινος τῆς Φλωρεντίας, ὥστε ἐκάλει
αὐτὴν *νύμφην* του, οὐδ' ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ ἀπ' αὐ-
τῆς κτλ. »

Μετὰ τὰ προοίμια αὐτὰ ὁ μὲν πρῶτος ἔγραψε περὶ τοῦ
πῶς δύνανται νὰ ἐξωνηθῇ μία θέσις γραμματέως προξενείου·
ὁ δὲ ἄλλος περὶ τοῦ πῶς δὲν γίνεται ἀπαρτία ἐν τῇ Βουλῇ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ

Β'.

ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Τῇ προτεραίᾳ τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Παράσχου ἀκρι-
βῶς περὶ τὴν αὐτὴν ὥραν ἤρχιζε τὴν ἀνάγνωσιν ποιημάτων
του καὶ ἕτερος ἀγωνιστῆς τῶν Μουσῶν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ
Βύρωνος ἐκεῖνος, ὁ κ. Συνοδινός. Ἀλλ' ἡ ἐσπερίς ἦτον ἀ-
κριβῶς ὁ ἀντίπους τῆς Παρασχείου· ὅχι τόσον ἔνεκα τῆς
φιλολογικῆς μεταξὺ τῶν δύο ἀνομοιότητος, ὅσῳ ἔνεκα τῆς
ἀντιθέσεως τὴν ὁποίαν παρουσίᾳζον τὰ ἀκροατήρια ἀμφο-
τέρων.

Ἐκεῖ ὅλη ἡ νεότης μετὰ παλμῶν ἀνυπομονοῦσα καὶ ἀνα-
μένοντα τὸν ποιητὴν της, ἐδῶ μόνος ὁ κ. Συνοδινός ἀνυπο-
μονῶν διὰ τὸ βραδύνον ἀκροατήριόν του, διὰ τὰ ντζόδερά του,
ὡς ἀποκαλεῖ τὴν νεολαίαν· ἐκεῖ ὁ κ. Λάμπρος παρα-
καλῶν τὸν κ. Παράσχον νὰ σπεύσῃ τὴν ἐναρξίν· ἐδῶ ὁ κ.
Στούπης γνωστοποιῶν εἰς τὸν Συνοδινὸν ὅτι δύναται νὰ
ἀναβάλλῃ τὴν συνεδρίαν· ἐκεῖ ἀτμόσφαιρα θερμοκηπίου,
κι' ἐδῶ ξεπαγιάσματα καὶ παρνίσματα. Ἀλλ' ὁ πτωχὸς
ποιητῆς ἀποφαίνεται ὅτι ἐπὶ τέλους δύναται καὶ ἐν οἴκο-
γενειακῷ κύκλῳ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ διὰ νὰ ξεμπερδεύῃ, καὶ
ἀνέρχεται τὸ Βῆμα, αὐτοσχεδιάσας κατάλληλον ταῖς περι-
στάσεσι προλογίδριον πρὸς τοὺς ὀκτώ ἢ ἐννέα ὁμιλητάς του.

Εἶπε περίπου ὅτι δὲν τὸν πειράζει τὸ ὀλιγάριθμον τοῦ
ἀκροατηρίου του, διότι εἰ ὀλίγοι δὲν εἶνε τὸ μηδὲν, καὶ
διότι τρεῖς μόνον ἦσαν καὶ οἱ ἀθάνατοι ἰδρυταὶ τῆς Φιλι-
κῆς ἐταιρίας. Μετὰ τοιαῦτα καὶ ἄλλα πειστικὰ ἐπιχειρή-
ματα περὶ τῆς ἱερᾶς ἐπιστημότητος τῶν κενῶν θρανίων τῆς
αἰθούσης, ἀνέγνω δύο μακρὰ ἀνέκδοτα ποιήματά του, «Οἱ
Τούρκοι ἐν Ἀθήναις» καὶ «Πρὸς τὸν Βασιλέα Γεώργιον.»

Ὁ κ. Συνοδινός, ὡς ποιητῆς, ἀνῆκει ὅλως εἰς τὸν ἑαυτὸν
του, καὶ δὲν ἀνῆκει σχεδὸν ποτε εἰς τὴν καλαισθησίαν καὶ
τὰς ἀπαιτήσεις τῆς αἰσθητικῆς· ἔχει ἰδικήν του γλῶσσαν
ὑπὸ γραμματικὴν ἐποψίν, μίγμα ἐκ τῆς δηρωδεστέρας καὶ
τῆς ἀρχαϊκωτέρας λέξεως, ἰδικήν του ὑπὸ καλλιτεχνικὴν
ἐποψίν, σχεδὸν συνθηματικὴν, πλήρη παραδόξων καὶ ἀπω-
τάτων μεταφορῶν· καταστρώνει δὲ συνήθως τετραπλασίους
στίχων ἐκείνων τοὺς ὁποίους θὰ κατέστρωνεν ἄλλος ποιη-
τῆς τὸ αὐτὸ θέμα πραγματευόμενος· εἶνε ὁ πολυγραφώτερος
πάντων, ἔνδεκα ἐκδοὺς ποιητικᾶς συλλογᾶς, ἔχων ὑπὸ τὰ
πιστήρια καὶ δωδεκάτην, κυοφορῶν δὲ καὶ ἄλλας πέντε ἐπὶ
τοῦ παρόντος.

Ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς ἀπεράντου αὐτῆς Σαχάρας τῆς
ποιητικῆς σταδιοδρομίας του, συναντᾷτε ἐνίοτε χωρὶς θα-
λερὰ, δυνατὰς ἐιφράσεις, ὥραιους στοχασμοὺς, περιπαθεῖς
διαχρίσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναπαύετε πρὸς στιγμήν τὸ
βλέμμα σας, ἂν δὲν δύνανται νὰ ἀναπαυθῶσιν αἱ ἀξιώσεις
σας.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου ἦσαν κεχωμένα τὰ δύο ἀναγνω-
σθέντα ποιήματα, πλήρη ἀλγοῦντος πατριωτισμοῦ, ἰδιοτρό-
πων σκέψεων, μικροτάτης σατύρας κατὰ τῶν ὁμογενῶν,
καθ' ὃν ἰδίως τὰ ὅσον οὕτω ἐκδιδόμενα *Βέλη* του, ἀνω-
μαλίας, καὶ τραυμάτων κατὰ τῆς Γραμματικῆς. Θέλει τοῦς
Τούρκους ἐν Ἀθήναις, διὰ νὰ ἀναλάβωμεν τὴν ἀρχαίαν λε-
ξεντίαν μας ἀνακύπτοντες· εἶνε λέγει, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, δη-
μοκράτης, ἀλλὰ θέλει τὴν βασιλείαν, λακτίζει τὸν Περικλῆ,
περιπτύσσεται τὸν Νικίαν, πρόσκυνει τὸν Φίλιππον, πύθει